

Příběhy našich sousedů

Petr Kadaník

Vypracovali:

Jan Hladík, Viktorie Límanová, Claudia Lasovská, Gabriela Škořepová, Klára Matušková

Vyučující:

Mgr. Radek Horák

Škola:

ZŠ T. G. M. a MŠ, Svatovítská 574, Mladá Boleslav

Ve čtvrtek druhého února 2017 jsme se setkali s panem Kadaníkem v areálu naší školy. Tento stále vitální pan zažil neúprosnou éru komunismu a byl tvrdě postihován. Pojd'me se tedy podělit o jeho příběh.

„Tak začnu asi od začátku a to je, kdy jsem se narodil a to bylo 19. září 1943. To už je hodně dávno, akorát tak končila, spíše probíhala 2. Světová válka ale z tohož žádné vzpomínky nemám, i když možná jenom trochu. Když přijížděli tanky z osvobozené armády tak si ještě jako dvouleté dítě, že jsme tam stáli, to si ještě pamatuju, ale to je jen taková mlhavá vzpomínka. Jinak jsem se ještě narodil v Náchodě, to jsou Východní Čechy, to je kousek od Krkonoš. Bydlel jsem v Červeném Kostelci.“

Studoval na gymnáziu v Trutnově, po přestěhování dostudoval v Liberci. Na vysoké škole studoval obor spalovací motory, zajímal se o automobily.

„Ono se tomu dnes říká Česana, vývoj automobilů tam dole u Jizery. No a tak samozřejmě to bylo mým snem a tak jsem tam pořád chodil a opravoval jsem to s těma všema různýma vedoucíma. Pamatuji si, že to bylo poměrně známý. Vedoucí zkušební dělal pán Vancvalf, on i před tím závodil, no prostě tím ten člověk pochopil, jak moc mě to zajímá a že bych tam mohl něco udělat tak prostě jsem se tam dostal tímhle způsobem bez nějakých tlačenek vlastně jen tím, že jsem tam projevoval svůj zájem. Můžu říct, že se úplně naplnil takovej sen mého života, protože jsem byl umístěnej v tom vývoji ve zkušebně.“

S příchodem armád Varšavské smlouvy pan Kadaník tvrdě nesouhlasil, rozhodl se zakročit.

„Pak ještě jsem měl jednoho známého, taky z vysoké školy. Ten dělal v prostimatu v Liberci a tak jsme se domluvili a oni začali vyrábět ty desky z umělé hmoty to byl červený podklad a červené desky a tam bylo většinou žlutým písmen Dubčekova ulice, Dubčekov, Svobodov a takový věci. A ty jsme rozvázeli a lepili jsme to místo těch názvů ulic. Takový směrníky jako dopravní značky a Praha na tom, oni jezdili od přechodu a táhlo se to od Turnova, většinou od České Lípy a přijeli do Boleslavi ted' projeli a jeli na Prahu. Projeli Staroměstským náměstím dolů a potřebovali jet do prava na Hejtmanku a tam jsme dali ceduli Praha, takže to mířilo k zimnímu stadionu a pak jsme se bavili, to byly proudy vozidel a tanků a ty jezdily pořád do kola až nám pak lidi nadávali, že zničíte ulice. Aspoň jsme teda něco dělali.“

Kvůli svému postoji ke vstupu armád Varšavské smlouvy byl nakonec vyhozen z práce. Komunistická strana se postarala o to, aby ve své kariéře dále nemohl pokračovat.

„Já jsem pak sehnal jediný zaměstnání a to bylo v uhelnejch skladech. A že jsem měl řidičák, že jo na všechno a to bylo mým koníčkem, tak jsem tyhle věci musel umět. Tak jsem získal jediný zaměstnání v uhelných skladech a to byl rozvoz, ale i povinnost výklad vagónu, že ve dne, v noci se vagón nesměl dostat do zdržení.“

I jako uhlíř se pan Kadaník snažil získat přístup ke vzdělání v jazykové škole. Byl však jako „nežádoucí“ osoba vyhozen.

„Tak jsem chodil do jazykové školy. Začal jsem dělat němčinu, kterou jsem měl ještě z vysoké školy. Na tom jsem měl státnici a pak jsem dělal angličtinu a francouzštinu. A oni se to nějak domátli a říkali: „A vy jako uhlíř, proč chodíte do jazykové školy. Vy chcete utýct, vy chcete za kopečky!“

Na konci období komunistického režimu aktivně vystupoval v politickém dění. Působil v Občanském fóru v Mladé Boleslavi. Jako představitel stejného města se podílel na jeho porevolučních změnách.

